

[Poul Møller.]

sig med valutaunderskud, med prisstigninger, med rentestigninger og i stedet for tog fat på at holde brandtaler her i det høje ting.

Der var én ting, én ting, som jeg må sige til sidst, som den højtærede statsminister igen lagde megen vægt på at fremhæve, og det er det, han kalder den værdifaste tillægspension.

Jeg gjorde nogle bemærkninger om dette begreb under mit første indlæg. Jeg forlanger ikke, at statsministeren skulle polemisere eller gøre nogen bemærkninger hertil. Men han sagde til os i oppositionen, at den sag skulle vi beskæftige os noget mere med. Han henviste til den svenske ordning. Jeg har interesseret mig meget for den svenske ordning; så vidt jeg kan se, er den ikke værdifast, det mener statsministeren måske? Men jeg har især beskæftiget mig meget med denne sag for at være med i den, fordi den interesserer os.

Da den højtærede socialminister i januar måned 1964 nedsatte et udvalg, der skulle behandle denne sag, rejste jeg i folketinget det spørgsmål, om folketingets partier kunne komme med i det udvalg. Vi havde haft en folkepenionskommission, vi havde gang på gang kunnet løse alderdomsforsørgelsens problemer igennem kommissioner, der bestod dels af sagkyndige, dels af politikere. Sådan var den historiske udvikling her i Danmark på alderdomsforsørgelsens område.

Da man så ville tage dette skridt, at der nedsattes en ny kommission, stillede jeg spørgsmålet til socialministeren i januar 1964 — altså for snart 2 år siden — og hvad svarede socialministeren mig? Nej, denne sag skulle gå så hurtigt, at man virkelig ikke kunne have politikere med i den. Det var af hensyn til tempoet i udvalget. Politikere ville sinke, og det blev for sendrægtigt, hvis man skulle have politikere med. Socialministeren er jo selv politiker!

Nu er der altså gået 2 år, og nu siger statsministeren til os, at vi skulle beskæftige os mere med den sag. Jeg vil gerne have, at vi kommer til at beskæftige os med den. Derfor ønsker jeg og mit parti, at vi nu kommer ind i det udvalg. Regeringen kan ikke blive ved med at have den viden for sig selv. Det er et rimeligt krav ved en sag af et sådant omfang og en sådan

størrelse, at folketingets partier har mulighed for at deltage i udvalgsarbejdet. Det er et rimeligt krav, især når statsministeren bebrejder os, at vi ikke beskæftiger os med sagen.

Jeg kan ikke fremsætte noget dagsordensforslag senere på dagen, for da har jeg kun korte bemærkninger. Jeg ved ikke, om statsministeren eller socialministeren vil gå ind på min tankegang og supplere det udvalg, der sidder, med repræsentanter for folketingets partier. I så fald er jeg tilfreds. Men for at sikre mig, at vore interesser nu kommer til udtryk, og at vi får lov til at arbejde med på denne sag, vil jeg fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden — og det vil blive taget tilbage, hvis statsministeren giver tilsagn om, at udvalget bliver suppleret med repræsentanter for folketingets partier —:

„Idet folketinget beslutter, at det af socialministeren i januar 1964 nedsatte udvalg til undersøgelse af mulighederne for en værdifast tillægspension skal suppleres med repræsentation for folketingets partier, fortsætter tinget behandlingen af den på dagsordenen opførte sag.“

Jeg siger udtrykkeligt, at dette er for at imødekomme statsministerens krav om at vise interesse for denne sag, som har vor dybe interesse, og for at sikre os, at vi nu alle skal arbejde med på denne sag, og at den ikke skal være en socialdemokratisk privatsag.

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Baunsgaard: Jeg vil gerne, inden jeg går over til at svare de højtærede ministre, komme ind på enkeltheder i nogle af indlæggene fra andre partiers ordførere og fra andre medlemmer i tinget.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen beskæftigede sig, som naturligt er, meget med den redegørelse, det ærede medlem hr. Poul Hartling og jeg gav for forhandlingerne mellem venstre og det radikale venstre, og det kan ikke være overraskende, heller ikke for mig, at det ærede medlem i særlig grad beskæftigede sig med det afsnit, jeg redegjorde for, der vedrørte indkomstpoltikken.